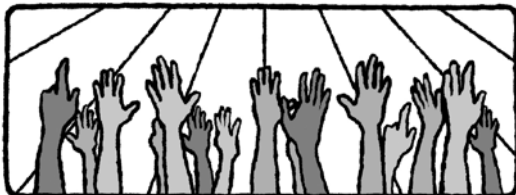

WIELBIENIE BOGA NIGDY SIĘ NIE SKOŃCZY

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 16 marca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ps 134,1-3; Iz 42,10-12; Ap 14,3; Ps 15,1-5; 101,1-3; 96,1-13; Ap 14,6-12; J 4,23-24.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Będę śpiewał Panu, pókim żyw, będę grał Bogu memu, póki jestem” (Ps 104,33).

W miarę pogłębiania się naszego doświadczenia łaski i mocy Bożej zadamy wraz z psalmistą pytanie:

— „Czym odpłacę Panu za wszystkie dobrodziejstwa, które mi wyświadczył?” (Ps 116,12).

Niewątpliwie odpowiedzią na to pytanie będzie jeszcze większa wierność wobec Boga.

W psalmach Izraelici są nazwani nie tylko narodem, ale także wielkim zgromadzeniem (zob. Ps 22,23.26; 35,18). To świadczy o tym, że Izraelici zostali powołani przede wszystkim do oddawania chwały Bogu i składania świadectwa o Nim innym narodom, gdyż Pan pragnie, by cały świat przyłączył się do Jego ludu w oddawaniu czci Stwórcy. Lud Pana to sprawiedliwi, którzy czczą Go oraz pokładają nadzieję w Nim i Jego miłości.

Chwalenie Pana w zgromadzeniu jest postrzegane jako ideał oddawania czci Bogu. Nie znaczy to, że indywidualna modlitwa i nabożeństwo mają marginalne znaczenie. Przeciwnie, to właśnie indywidualna pobożność sprawia, że wspólnota czci Boga z nową energią (zob. Ps 22,23.26), zaś osobiste nabożeństwo osiąga swój pełny potencjał dzięki wpływowi więzi budowanych w społeczności. Społeczność oddająca cześć Bogu jest nazywana gronem prawych (zob. Ps 111,1). Prawi to ci, którzy znają Boga (zob. Ps 36,11) i są Mu znani (zob. Ps 37,18), a to doświadczenie oddziałuje na wszystkie sfery ich życia.

Przeczytaj Ps 134. Gdzie wierni oddają cześć Bogu? Jaki jest efekt oddawania czci Panu?

Ps 134 wspomina kapłańskie błogosławieństwo Aaronowe zapisane w Lb 6,24-26 (także w Ps 67,2) i zwraca uwagę na to błogosławieństwo jako fundamentalną zasadę i efekt więzi Boga z Izraelitami. Lud błogosławi Boga w świątyni, a Bóg błogosławi swój lud z Syjonu. Błogosławieństwa rozciągają się na wszystko, co żyje, gdyż Pan jest Stwórcą Nieba i Ziemi. Wzmianka o Syjonie jako o miejscu szczególnych Bożych błogosławieństw podkreśla więź przymierza Pana z Jego ludem. W ramach przymierza łaski Izraelici korzystają z przywileju błogosławienia Pana i bycia błogosławionymi przez Niego.

Przeczytaj Ps 18,1-2; 36,1-2; 113,1; 134,1-2; 135,1-2. Jak czciciele Boga są przedstawieni w tych wersetach?

Psalmy często przedstawiają czcicieli Boga jako Jego sługi. Wyrażenie: „którzy co noc służycie w domu Pana” (Ps 134,1), odnosi się przypuszczalnie do nocnych strażników pochodzących z Lewitów (zob. 1 Krn 9,23-27) albo do dyżurujących Lewitów, którzy oddawali cześć Bogu dniem i nocą (zob. 1 Krn 9,33).

Ponieważ Izraelici czcili Niewidzialnego Boga, którego nie można było przedstawić przy pomocy jakichkolwiek wizerunków, świątynia służyła jako odzwierciedlenie chwały Pana i stanowiła bezpieczne środowisko dla grzesznego ludu, by mógł przybliżyć się do swojego Świętego Króla. To spotkanie było inicjowane przez samego Pana i regulowane Jego przepisami i postanowieniami.

„Przystąpcie do niego, do kamienia żywego, przez ludzi wprawdzie odrzuconego, lecz przez Boga wybranego jako kosztowny. I wy sami jako kamienie żywe budujcie się w dom duchowy, w kapłaństwo święte, aby składać duchowe ofiary przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa” (1 P 2,4-5). W tych słowach apostoła Piotra widzimy nowotestamentowy wyraz tej samej idei, która była zawarta w psalmach — idei ludu Bożego, świętego kapłaństwa składającego chwałę i dziękczynienie Panu Jezusowi Chrystusowi, swemu Stwórcy i Odkupicielowi za wszelkie dobro, jakiego dokonał dla swoich wiernych.

Jako nowotestamentowi wierzący my także mamy do wypełnienia kapłańską rolę, będąc powołani do przekazywania dobrej nowiny, czyli ewangelii, światu. W jaki najskuteczniejszy sposób możemy to czynić?

Przeczytaj Ps 33,3; 40,4; 96,1; 98,1; 144,9; 149,1. Co jest wspólnym elementem we wszystkich tych wersetach?

Psalmy wzywają lud do śpiewania nowej pieśni. Co oznacza w tym kontekście wyrażenie nowa pieśń? Powodem śpiewania nowej pieśni jest uznanie na nowo majestatu i panowania Boga nad światem oraz wdzięczność za Jego troskę i zbawienie, okazywane Mu jako Stwórcy i Sędziemu Całej Ludzkości. Wyzwolenie z mocy wrogów i śmierci oraz szczególna przychylność Boga wobec Izraelitów to bardziej osobiste motywy śpiewania nowej pieśni. Podczas gdy inne pieśni także chwalą Pana za Jego dobroć i cuda, to jednak nowa pieśń jest szczególna, wyraża bowiem na nowo rozbudzoną radość i obietnicę odnowienia poświęcenia dla Boga. Nowe doświadczenie Bożego wyzwolenia inspirowa ludzi do uznania Pana jako ich Stwórcy i Króla. Wspólnymi tematami psalmów nawiązujących do nowej pieśni są między innymi zaufanie do Boga oraz oddawanie Mu chwały za Jego nadzwyczajne dokonania oraz wyzwolenie z ucisku.

Przeczytaj Iz 42,10-12; Ap 5,9; 14,3. Co możemy powiedzieć o nowej pieśni na podstawie tych wersetów?

Lud Boży, Izrael, jest przedstawiony w miłych słowach jako lud bliski Bogu (zob. Ps 148,14), co wskazuje, że wśród całego stworzenia Izraelici otrzymali szczególnie status, a zatem mieli największy obowiązek i przywilej oddawania chwały Bogu. Tak więc *Biblia* zachęca wierzących we wszystkich pokoleniach, by śpiewali nową pieśń chwały Odkupicielowi zawierającą szczególne świadectwo zbawienia przez krew Baranka. Nowa pieśń może oznaczać pieśń, której nikt nigdy wcześniej nie słyszał, upamiętniającą żywe doświadczenie łaski Bożej w życiu człowieka. Nowa pieśń może także wyrażać nadzieję, a wówczas nowość pieśni polega na oczekiwaniu wyjątkowego i niespotykanego dotąd doświadczenia Bożego majestatu w przyszłości. Prawdziwe oddawanie czci Bogu to nie tylko składanie ofiar i darów. Odzwierciedla ono żywą więź z Bogiem, która jest zawsze świeża i dynamiczna. W pewnym sensie można powiedzieć, że nowa pieśń jest nowym przejawem — nawet każdego dnia — naszej miłości i uznania dla Boga za to, czego dokonał dla nas.

Zastanów się nad Bożymi błogosławieństwami, których doświadczyłeś. Gdybyś miał zaśpiewać nową pieśń, jaka byłaby jej treść?

Przeczytaj Ps 15. Kim są ludzie uznani za godnych oddawać cześć Bogu w Jego obecności?

Odpowiedź udzielona w tym psalmie jest podsumowaniem wymagań podanych w *Prawie i Prorokach*: Ten, którego czyny, sprawiedliwość, charakter i serce (zob. Pwt 6,5; Mi 6,6-8) są odzwierciedleniem sprawiedliwości i charakteru Boga. Tak więc świętość jest niezbędnym wymogiem wobec tych, którzy wkraczają przed oblicze Boga. Świętość Izraelitów miała się przejawiać we wszystkich obszarach życia, czyli w pełnym połączeniu oddawania czci Bogu z biblijną moralnością. Prawo zostało dane ludowi Bożemu, by uzdolnić wierzących do wykorzystania ich największych możliwości, czyli życia w roli królewskich kapłanów. Królewskie kapłaństwo obejmuje życie w świętości w obecności Boga oraz przekazywanie błogosławieństw przymierza innym narodom.

Przeczytaj Ps 24,3-6; 101,1-3. Co to znaczy być świętym?

Niewinne serce (zob. Ps 101,2) to wyróżnik jakości czcicieli w oczach Boga. Hebrajskie słowo *tamim*, *doskonały* (zob. Ps 101,2), zawiera w sobie znaczenie kompletności i pełni. Nietknięta (hebr. *tamim*) winorośl jest cała, nieuszkodzona i zdrowa (zob. Ez 15,5). Zwierzęta ofiarne musiały być *tamim*, czyli bez skazy (zob. Kpł 22,21-24). „Doskonale obeznany” (zob. Hi 36,4) człowiek mówi zawsze prawdę. Tak więc doskonałe serce to „niewinne serce” (Ps 24,4), czyli serce uczciwe (zob. Ps 15,2). Takie serce poszukuje Boga (zob. Ps 24,6) i zostaje odrodzone dzięki Bożemu przebaczeniu (zob. Ps 51,4-12). Niewinne życie wypływa z uznania łaski i sprawiedliwości Boga. Łaska Boża inspiruje i uzdalnia sługi Boże do życia w bojaźni Pańskiej, to znaczy w pełnej więzi z Bogiem i uległości wobec Jego Słowa. Świadectwo poświęconego i pobożnego życia głosi chwałę Bożą, a nie chwałę człowieka. Zwróć uwagę, że większość wymagań wymienionych w Ps 15 została podana w formie negatywnej (zob. Ps 15,3-5). Nie chodzi tu o zasłużenie na Bożą przychyłość, ale o unikanie tego, co może nas odłączyć od Boga.

Jak możemy dokonywać świadomych wyborów, by unikać tego, co odwodzi nas od Boga? Wymień tego rodzaju czynniki, które ci zagrażają, i zastanów się, jak możesz się ich ustrzec.

Przeczytaj Ps 96. Jakie różne elementy składające się na nabożeństwo są wspomniane w tym psalmie?

Nabożeństwo obejmuje śpiewanie Panu (zob. Ps 96,1-2), wychwalanie Jego imienia (zob. Ps 96,2), głoszenie Jego dobroci i wielkości (zob. Ps 96,3-4) oraz przynoszenie darów do Jego świątyni (zob. Ps 96,8). Obok dobrze znanych elementów nabożeństwa w Ps 96 wymieniony jest jeden nieoczywisty — ewangelizacyjny wymiar polegający na głoszeniu Królestwa Bożego ludziom, którzy o nim nie słyszeli (zob. Ps 96,2-3.10).

Jednak śpiewanie, chwalenie Boga, składanie darów i głoszenie ewangelii nie są odrębnymi działaniami, ale poszczególnymi wyrazami oddawania czci Bogu. Głoszenie Bożego zbawienia wszystkim narodom nadaje treść oddawaniu chwały Bogu i nabożeństwu. Zwróć uwagę, jak uzasadnienie oddawania czci Bogu jest zbieżne z przesłaniem głoszonym innym ludziom:

— „Gdyż wielki jest Pan (...). Nicością są bowiem wszyscy bogowie ludów, Pan zaś uczynił niebiosa. (...) Pan jest królem! (...) Zaiste idzie, by sądzić ziemię” (Ps 96,4-5.10.13).

Tak więc celem ewangelizacji jest zjednoczenie innych ludzi z ludem Bożym, aby ostatecznie całe stworzenie oddawało cześć Panu (zob. Ps 96,11-13).

Nabożeństwo rodzi się z wewnętrznego uznania, kim jest Pan — Stwórcą, Królem i Sędzią (zob. Ps 96,5.10.13). Zatem obejmuje ono pamiętanie o przeszłych dokonaniach Boga (stworzeniu), radowanie się Jego aktualnymi działaniami (podtrzymywaniem istnienia świata i Bożym panowaniem) oraz oczekiwanie na Jego przyszłe dokonania (sąd ostateczny oraz nowe życie w nowym niebie i na nowej ziemi).

Sąd w *Księdze Psalmów* oznacza odrodzenie Bożego porządku — pokoju, sprawiedliwości i dobra w świecie obecnie uciśnionym przez niesprawiedliwość i cierpienie. Dlatego cała ziemia raduje się w oczekiwaniu sądu Bożego (zob. Ps 96,10-13; 98,4-9). Fakt, iż Pan jest Sprawiedliwym Sędzią, powinien dodatkowo motywować ludzi do oddawania Mu czci w świętości i ze drżeniem oraz ostrzeżać przed lekceważeniem nabożeństwa (zob. Ps 96,9). Nabożeństwo wiąże się także z ogromną radością i ufnością (zob. Ps 96,1-2.11.13) oraz świętą bojaźnią i respektem (zob. Ps 96,4,9).

Powszechne wezwanie Ps 96 do oddawania czci Stwórcy i Sędziemu znajduje odzwierciedlenie w ostatecznym głoszeniu światu ewangelii Bożej w formie przesłań trzech aniołów z Ap 14,6-12. Pod wieloma względami psalm ten zawiera przesłanie na czasy ostateczne: naukę o stworzeniu, zbawieniu (ewangelia wieczna), oddawaniu czci Bogu i sądzie. Wszystko to jest wyraźnie podkreślone w Ps 96.

Porównaj Ps 96 z przesłaniami trzech aniołów (zob. Ap 14,6-12). W jaki sposób uczy on tych samych podstawowych prawd, co przesłanie na czasy ostateczne głoszone przez nas w świecie?

Przeczytaj Ps 40,7-9; 50,7-23; 51,18-21. Do jakiej ważnej kwestii odnoszą się te fragmenty psalmów? Dlaczego Bóg nie ma upodobania w ofiarach, których składanie sam nakazał w swoim Słowie (zob. Wj 20,24)?

Podobnie jak to było z prorokami, także psalmiści wskazywali szereg nadużyć związanych z nabożeństwem. Ich zasadniczym przesłaniem w tej kwestii nie była niechęć Pana wobec ofiar składanych przez Izraelitów i świąt obchodzonych przez nich, ale powód tej niechęci, czyli daleko idąca rozbieżność między formalnym nabożeństwem a duchowym poziomem jego uczestników.

Bóg nie gani swego ludu z powodu składania ofiar i całopaleń, ale z powodu niegodziwości i niesprawiedliwości (zob. Ps 50,8.17-21). Psalmiści nie potępiają ofiarności i nabożeństwa, ale daremne ofiary i nieszczerze nabożeństwo, których jałowość przejawia się w niesprawiedliwym postępowaniu ludzi.

Gdy jedność między zewnętrznym przejawem nabożeństwa i właściwą wewnętrzną motywacją do oddawania czci Bogu zostaje rozerwana, rytuały stają się ważniejsze i zaczynają być praktykowane dla nich samych, a nie w ramach autentycznego doświadczenia przybliżania się do Boga. Formy nabożeństwa zostają obwarowane sztywnymi regułami i tracą swój pierwotny sens, zamiast wskazywać na Boga i objawiać Go.

Przeczytaj J 4,23-24. Co Jezus wyraził w tych słowach i jak zbiega się to z ostrzeżeniem zawartym w psalmach, które studiujemy w dzisiejszej części lekcji?

Same ofiary nie wystarczą. Co dobrego może przynieść składanie ofiar, gdy serce ofiarującego nie jest pełne skruchy, wiary i smutku z powodu grzechu? Jedynie ofiary, którym towarzyszy skrucha i szczerze dziękczynienie, mogą podobać się Bogu jako „ofiary sprawiedliwości” (Ps 51,21 BG; zob. także Ps 50,14). Cytując Izajasza, Jezus wyraził to następująco:

— „Lud ten czci mnie wargami, ale serce ich daleko jest ode mnie” (Mt 15,8).

Problemy, jakie dostrzegali psalmiści, istniały także w czasach Jezusa i dotyczyły niektórych wierzących, w tym zwłaszcza przywódców, z którymi Jezus stykał się podczas swojej działalności.

Jak możemy się upewnić, że jako adwentyści, mając tak wielkie światło i poznanie, nie wpadamy w pułapkę przekonania, że sama znajomość prawdy i przestrzeganie form pobożności wystarczą?

DO DALSZEGO STUDIUM

Autentyczna skrucha odgrywa kluczową rolę w prawdziwym nabożeństwie: „Jest wielu takich, którzy nie pojmują istoty prawdziwej skruchy. Ogromna liczba ludzi żałuje, że popełniła grzech, i nawet dokonuje pewnej zewnętrznej zmiany, ponieważ ludzie ci obawiają się, iż ich zły czyn sprowadzi na nich cierpienie. Nie jest to jednak skrucha w biblijnym rozumieniu. Ubolewają nad cierpieniem, zamiast ubolewać nad popełnionym grzechem. Taki właśnie był smutek Ezawa, gdy spostrzegł, że stracił swoje pierworództwo na zawsze. Bileam, przerażony postacią anioła stojącego na jego drodze z wyciągniętym mieczem, uznał swoją winę, aby nie stracić życia. Nie było tam jednak prawdziwego żalu za grzech, ustanowienia nowego celu w życiu ani wstrętu odczuwanego w stosunku do zła. Po zdradzeniu swojego Pana Judasz zawołał:

— »Zgrzeszyłem, gdyż wydałem krew niewinną« (Mt 27,4)³⁵.

„Choć Bóg nie mieszka w świątyniach wzniesionych rękami ludzkimi, to jednak zaszczyca swoją obecnością zgromadzenia swego ludu. Pan obiecał, że gdy Jego wierni spotkają się, by Go szukać, wyznawać swoje grzechy i modlić się za siebie nawzajem, wówczas On będzie obecny wśród nich przez swego Ducha. Jednak ci, którzy zgromadzają się, by Go czcić, powinni odrzucić wszelkie zło. Ich spotkania religijne będą daremne, jeżeli nie będą Go czcić w duchu i prawdzie oraz w świętości. O takich Pan powiedział:

— »Lud ten czci mnie wargami, ale serce ich daleko jest ode mnie« (Mt 15,8).

Ci, którzy czczą Boga, muszą Go czcić »w duchu i w prawdzie; bo i Ojciec takich szuka, którzy by mu tak cześć oddawali« (J 4,23)³⁶.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Co jest największą ofiarą czcicieli składaną Bogu (zob. Ps 40,7-11; Rz 12,1-2)?
2. Jak indywidualne nabożeństwo wiąże się z nabożeństwem wspólnotowym? Dlaczego potrzebujemy jednego i drugiego? Jak jedno wzmacnia drugie?
3. Wielu ludzi rozumie nabożeństwo jako modlitwę, śpiewanie pieśni oraz studiowanie *Biblii* i publikacji o tematyce duchowej. Choć te elementy nabożeństwa są ważne, dlaczego nabożeństwo nie ogranicza się do nich? Podaj przykłady innych praktyk i form nabożeństwa.
4. Ellen G. White napisała: „Nasz Bóg jest łagodnym i miłosiernym Ojcem. Nie powinniśmy postrzegać służenia Mu jako smutnego i przygnębiającego zadania. Oddawanie czci naszemu Panu i branie udziału w Jego dziele powinno być przyjemnością³⁷. W jaki sposób oddawanie czci Panu może stać się przyjemnością?

³⁵ Ellen G. White, *Pokój, za którym tęsknisz*, wyd. 3, Warszawa 2011, s. 22.

³⁶ Taż, *Prorocy i królowie*, wyd. 5, Warszawa 2018, s. 28. Przeczytaj także koniec rozdziału *Cruel Crucifixion* oraz pierwszą połowę rozdziału *Grand Resurrection*, w: taż, *A Call to Stand Apart*, Hagerstown 2002, s. 39-42.

³⁷ Taż, *Pokój, za którym tęsknisz*, s. 102-103.